

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **Ing. E. Š.**, bývajúcej v N., proti žalovanej **Home Credit Slovakia, a.s.**, so sídlom v Piešťanoch, Teplická 7434/147, IČO: 36 234 176, zastúpenej advokátskou kanceláriou In Medias Res, s.r.o., so sídlom v Trnave, Sladovnícka 13, IČO: 36 863 351, v mene ktorej koná advokát JUDr. Miloslav Kukučka, za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalobkyne **Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS**, so sídlom v Prešove, Námestie legionárov 5, IČO: 42 176 778, zastúpeného JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom so sídlom vo Svidníku, ul. Sov. hrdinov 163/66, **o neplatnosť zmluvy a iné**, vedenej na Okresnom súde Nitra pod sp.zn. 25C 244/2010, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 26. marca 2014 sp.zn. 6Co 254/2013, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Žalobkyni a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Nitra rozsudkom (v poradí prvým) zo 14. apríla 2011 č.k. 25C 244/2010-96, 1. zamietol žalobu žalobkyne o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 100 €, 2. určil, že úverová zmluva č. 37112505605000 uzatvorená medzi účastníkmi konania dňa 26.novembra 2007 je neplatná, 3. vyslovil, že úverové zmluvné podmienky úverovej zmluvy č. 37112505605000 uzatvorenej medzi účastníkmi konania dňa 26. novembra 2007 sú neprijateľné a 4. žiadnemu z účastníkov nepriznal náhradu trov konania.

Na odvolanie oboch účastníkov Krajský súd v Nitre uznesením z 30. decembra 2011 sp.zn. 9Co 154/2011 napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Okresný súd Nitra rozsudkom (v poradí druhým) z 10. mája 2012 č.k. 25C 244/2010-148 zamietol žalobu pre nedostatok naliehavého právneho záujmu žalobkyne na požadovanom určení (§ 80 písm. c/ O.s.p.) a žalobkyni uložil povinnosť nahradiť žalovanej trovy konania v sume 841,96 €.

Na odvolanie žalobkyne a vedľajšieho účastníka na strane žalobkyne Krajský súd v Nitre rozsudkom z 19. júna 2013 sp.z. 6Co 184/2012 rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej zamietajúcej časti týkajúcej sa neplatnosti úverovej zmluvy uzatvorenej medzi účastníkmi konania dňa 26. novembra 2007 a v časti týkajúcej sa finančného zadost'učinenia potvrdil ako vecne správne (§ 219 ods. 1 O.s.p.). V ostatnej časti týkajúcej sa neplatnosti zmluvy o revolvingovom úvere uzatvorenej medzi účastníkmi konania dňa 26. novembra 2007 a v časti týkajúcej sa náhrady trov konania účastníkov zrušil a vec mu v týchto častiach vrátil na ďalšie konanie (§ 221 ods. 1 písm. f/ a h/ a ods. 2 O.s.p.). Rozhodol tak s odôvodnením, že medzi účastníkmi ide o spotrebiteľsko-právny vzťah, v rámci ktorého je potrebné dbať o zvýšenú ochranu spotrebiteľa, preto aj otázka naliehavého právneho záujmu musí byť riešená tak, aby spotrebiteľ mal umožnený reálny prístup k súdu. To znamená, že v zásade bude daný naliehavý právny záujem na určení každej skutočnosti, ktorá môže mať vplyv na zmluvný vzťah dodávateľa a spotrebiteľa. Podstatné bude to, či výrok rozhodnutia bude mať za následok zmenu práv a povinností žalobcu v hmotnoprávných vzťahoch, a to za predpokladu, že v danom čase nemôže žalobca uplatňovať svoje právo návrhom podľa § 80 písm. b/ O.s.p. Keďže po uzatvorení zmluvy o úvere medzi účastníkmi už došlo k vzájomnému plneniu, odvolací súd napadnutý rozsudok v časti zamietnutia žaloby o neplatnosť úverovej zmluvy pre nedostatok naliehavého právneho záujmu potvrdil ako vecne správny. Z dôvodu neúspechu žalobkyne v tejto časti návrhu, potvrdil ako vecne správny odvolací súd aj výrok o zamietnutí žaloby pokiaľ ide o primerané finančné zadost'učinenie. V ostatnej zamietajúcej časti odvolací súd uviedol, že súčasťou zmluvy o úvere malo byť aj uzatvorenie zmluvy o poskytnutí revolvingového úveru. Vzhľadom k tomu, že nebola dodržaná predpísaná písomná forma podľa § 4 ods. 1, 2 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, je zmluva o poskytovaní revolvingového úveru absolútne neplatná (§ 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

Súhlas žalobkyne s revolvingovým úverom bol jednostranným úkonom, nie zmluvou a ako taký neobsahuje dohodu strán ani o výške úroku ani ustanovenia o zmluvnej pokute. Z týchto dôvodov rozhodnutie okresného súdu v tejto časti zrušil a vrátil mu na ďalšie konanie.

Okresný súd Nitra rozsudkom (v poradí tretím) z 24. októbra 2013 č.k. 25C 244/2010-239 určil, že zmluva o revolvingovom úvere uzatvorená medzi účastníkmi konania dňa 26. novembra 2007 je neplatná. Rozhodnutie o trovách konania si vyhradil na samostatné uznesenie. Rozhodol tak s odôvodnením, že podľa záväzného právneho názoru krajského súdu žalobkyňa mala na požadovanom určení naliehavý právny záujem. Žalobkyňa sa v konaní domáhala určenia neplatnosti úverovej zmluvy ako celku, alternatívne neplatnosti konkrétnych 27 článkov úverových zmluvných podmienok, teda sa domáhala aj neplatnosti zmluvných dojednaní o revolvingovom úvere. Súčasťou zmluvy o úvere bolo aj poskytnutie revolvingového úveru, ktorý mal vzniknúť až v budúcnosti potom, ako došlo k vzájomným plneniam oboch strán zo zmluvy o úvere a tým aj k jej zániku splnením. Zmluvu o revolvingovom úvere vyhodnotil ako neplatnú pre nedostatok predpísanej písomnej formy a náležitostí, ktoré vyžaduje ustanovenie § 4 ods. 1, 2 zákona č. 258/2001 Z.z. v spojení s § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka. O trovách konania rozhodne v zmysle § 151 ods. 3 O.s.p. do 30 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Na odvolanie žalovanej Krajský súd v Nitre rozsudkom z 26. marca 2014 sp.zn. 6Co 254/2013 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil ako vecne správny (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p.). V celom rozsahu sa stotožnil so skutkovými zisteniami a právnymi závermi súdu prvého stupňa a v podrobnostiach odkázal na jeho odôvodnenie. Na zdôraznenie správnosti doplnil, že pre platnosť zmluvy o revolvingovom úvere sa vyžaduje písomná forma, inak je neplatná. Žalobkyňa nevedela a ani nemohla vedieť, vzhľadom na spôsob napísania RÚ I. a RÚ II., o čo v danej veci ide najmä vzhľadom na spôsob jeho napísania pod text úverovej zmluvy drobným, nečitateľným písmom a nezrozumiteľným spôsobom. Ak by sa podpis žalobkyne na úverovej zmluve považoval za súhlas, aj tak by ešte nešlo o písomne uzatvorenú zmluvu a bez písomnej zmluvy neexistovala potom ani dohoda strán o výške úroku z úveru, výške úroku z omeškania ani ustanovenia o zmluvnej pokute, či poplatkoch.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podala dovolanie žalovaná (ďalej aj „dovolateľka,,). Prípustnosť svojho dovolania odôvodnila tým, že v konaní došlo súdom k postupu uvedenému v § 238 ods. 3 O.s.p. Žiadala, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie

krajského súdu a súčasne aj rozhodnutie okresného súdu zrušil. Namietala, že rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo dostatočne odôvodnené a nezodpovedalo podstatné a právne významné dôvody podaného odvolania. Za neodôvodnené a nepreskúmateľné považovala dovolateľka aj rozhodnutie okresného súdu, ktorého závery nemali oporu vo vykonanom dokazovaní ohľadom namietaných neprijateľných podmienok ani neplatnosti revolvingovej zmluvy. Súdny navyše postupovali v rozpore so zákonom extra petitum, keď rozhodli o neplatnosti právneho úkonu, ktorý nebol predmetom konania, nie je špecifikovaný ani v petite žaloby a účastník o takéto určenie nejavil v priebehu konania záujem. S poukazom na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 15Co 38/2011 a nálezu ústavného súdu III.ÚS 153/07 tvrdila, že došlo k odňatiu jej možnosti konať pred súdom tým, že rozhodnutie okresného súdu bolo nepredvídateľným, keďže súd vopred neoznámil svoj zámer postupovať ex offio a neumožnil účastníkom vyjadriť sa k možnému posúdeniu neprijateľnosti zmluvných podmienok, resp. neplatnosti celej zmluvy. Napokon súdy nezákonne posúdili aj naliehavý právny záujem žalobkyne na určenie neplatnosti zmluvy o revolvingovom úvere. Dovolateľka namietala aj existenciu prekážky právoplatne rozhodnutej veci, nakoľko o celej úverovej zmluve, ktorej súčasťou podľa vyjadrenia súdu mala byť aj sporná revolvingová zmluva, bolo už právoplatne rozhodnuté predchádzajúcim rozsudkom Krajského súdu v Nitre z 19. júna 2013 sp.zn. 6Co 184/2012.

Žalobkyňa ani vedľajší účastník sa k podanému dovolaniu písomne nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení účinnom od 1. januára 2015)] po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený v súlade so zákonom § 241 ods. 1 veta druhá O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, je otázkou zákonnosti a jej riešenie patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu (m. m. napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010, III. ÚS 550/2012).

Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je

bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno – iba v prípadoch Občianskym súdnym poriadkom výslovne stanovených – napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré už nadobudlo právoplatnosť. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach túto osobitosť dovolania často vysvetľuje konštatovaním, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inšinciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp.zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Vzhľadom k tomu, že žalovaná odvodzovala prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 238 ods. 3 O.s.p. majúc za to, že prvostupňový súd vyslovil neplatnosť spotrebiteľskej zmluvy pre rozpor jej zmluvných podmienok so zákonom podľa § 153 ods. 3 a ods. 4 O.s.p., zaoberal sa dovolací súd primárne týmto dôvodom prípustnosti podaného dovolania.

Súd môže v rozsudku, ktorý sa týka sporu zo spotrebiteľskej zmluvy, aj bez návrhu vysloviť, že určitá podmienka používaná v spotrebiteľských zmluvách dodávateľom je neprijateľná (§ 153 ods. 3 O.s.p.). Ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve alebo všeobecných obchodných podmienkach za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takejto podmienky, nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takejto podmienky alebo mu na základe takejto podmienky súd uložil povinnosť vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie, súd aj bez návrhu výslovne uvedie túto zmluvnú podmienku vo výroku rozhodnutia (§ 153 ods. 4 O.s.p.).

Ustanovenie § 153 ods. 4 O.s.p. súdu ukladá, aby uviedol vo výroku rozsudku presné znenie podmienky, ktorá bola vyhlásená za neplatnú z dôvodu jej neprijateľnosti. Výrok určujúci neplatnosť niektorého ustanovenia spotrebiteľskej zmluvy ako jej neprijateľnej podmienky by mal opísať znenie podmienky tak, ako je uvedená v zmluve so žalobcom, pretože na iný skutkový základ pre takýto výrok niet v zákone opory [viď tiež komentár k tomuto ustanoveniu uvedený v ASPI (automatizovanom systéme právnych informácií)].

V zmysle vyššie uvedeného pre založenie prípustnosti dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa vyslovujúci neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p., zákon výslovne ukladá, aby priamo výroková časť prvostupňového rozsudku vyslovujúceho neplatnosť zmluvnej podmienky obsahovala doslovné znenie tejto podmienky (viď v § 153 ods. 4 O.s.p. použité slovné spojenie „výslovne uvedie túto zmluvnú podmienku vo výroku rozhodnutia“). Preto podľa názoru dovolacieho súdu vychádzajúc so zámeru citovaného ustanovenia (zabrániť tomu, aby dodávateľ používal v spotrebiteľských zmluvách neprijateľnú podmienku určenú rozhodnutím súdu), nemôže založiť prípustnosť dovolania ustanovenie § 238 ods. 3 O.s.p., pokiaľ napadnuté rozhodnutie neobsahuje výrok s výslovnou citáciou príslušného neprijateľného ustanovenia spotrebiteľskej zmluvy. Uvedené právne závery boli aplikované aj v niektorých ďalších rozhodnutiach najvyššieho súdu (viď sp.zn. 3 Cdo 27/2011, 3 Cdo 446/2013).

Navyše dovolací súd zdôrazňuje, že aj keď súd rozhoduje o platnosti právneho úkonu, ktorý má charakter spotrebiteľskej zmluvy, musí mať na zreteli, že aj spotrebiteľská zmluva je prejav vôle smerujúci k vzniku, zmene alebo zániku práv alebo povinností spájaných

právnymi predpismi s takýmto prejavom (§ 34 Občianskeho zákonníka), ktorý, ak nemá byť neplatný, musí mať náležitosti vyžadované zákonom.

To znamená, že ak sa pri uzatváraní niektorej zmluvy vyskytne taká okolnosť, ktorá je všeobecným dôvodom neplatnosti každého právneho úkonu (napríklad ak prejav vôle nebol urobený vo forme vyžadovanej zákonom alebo dohodou účastníkov podľa § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka), nezakladá neplatnosť tejto zmluvy (niektorej jej časti) podľa ustanovenia § 53 ods. 1 a 5 Občianskeho zákonníka, skutočnosť, že okolnosť tejto povahy sa vyskytla pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy. „Ak má súd v priebehu konania preukázané, že sú naplnené predpoklady pre absolútnu neplatnosť právneho úkonu, má povinnosť prihliadnúť na túto skutočnosť z úradnej povinnosti a ďalšími otázkami, napríklad neprijateľnými podmienkami sa nemusí vôbec zaoberať“ (viď Jaroslav Krajčo, Spotrebiteľská zmluva v aplikačnej praxi SR a EÚ, Eurounion, 2011 str. 133).

V prejednávanej veci okresný súd určil neplatnosť zmluvy o revolvingovom úvere, ktorú vyhodnotil ako spotrebiteľskú zmluvu, z toho dôvodu, že nebola dodržaná zákonom vyžadovaná písomná forma v zmysle ustanovenia § 4 ods. 1, 2 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v spojení s § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd rozhodnutie okresného súdu potvrdil ako vecne správne a stotožnil sa s jeho záverom, že zmluva je neplatná pre nedostatok písomnej formy. Z uvedeného je zrejmé, že súdy nevyslovili neplatnosť zmluvy o revolvingovom úvere pre rozpor jej zmluvných podmienok so zákonom podľa § 153 ods. 3 a ods. 4 O.s.p., ale pre nedostatok zákonom požadovanej formy zakladajúcej všeobecný dôvod neplatnosti každého právneho úkonu. Preto ani dovolanie žalovanej nie je procesne prípustné v zmysle § 238 ods. 3 O.s.p.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1, veta druhá O.s.p, ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. v znení účinnom do 31. decembra 2014 (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa

už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995). Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. ale nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Žalovaná vo svojom dovolaní nenamietala vady konania podľa § 237 písm. a/ až c/, e/ a g/ O.s.p. a ich existenciu nezistil ani dovolací súd.

Žalovaná v dovolaní výslovne namietala, že v konaní došlo k procesnej vade uvedenej v § 237 písm. d/ O.s.p. Tvrdila, že o celej úverovej zmluve, ktorej súčasťou mala byť sporná zmluva o revolvingovom úvere, bolo už právoplatne rozhodnuté rozsudkom Krajského súdu v Nitre z 19. júna 2013 sp.zn. 6Co 184/2012. So zreteľom na toto tvrdenie sa dovolací súd osobitne zaoberal tým, či v konaní nedošlo k dovolateľkou tvrdenej procesnej vade.

Doručený rozsudok, ktorý už nemožno napadnúť odvolaním, je právoplatný (§ 159 ods. 1 O.s.p.). Len čo sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať znova (§ 159 ods. 3 O.s.p.).

Prekážka rozsúdenej veci (res iudicata) patrí k procesným podmienkam a jej existencia (zistenie) v každom štádiu konania musí viesť k zastaveniu konania. Táto prekážka nastáva vtedy, ak má byť v novom konaní prejednaná tá istá vec. O tú istú vec ide vtedy, keď v novom konaní ide o ten istý nárok alebo stav, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté, a ak sa týka rovnakého predmetu konania a tých istých osôb.

Okresný súd Nitra rozsudkom (v poradí druhým) z 10. mája 2012 č.k. 25C 244/2010-148 zamietol žalobu žalobkyne v celom rozsahu pre nedostatok naliehavého právneho záujmu žalobkyne na požadovanom určení (§ 80 písm. c/ O.s.p.). Krajský súd v Nitre rozsudkom z 19. júna 2013 sp.zn. 6 Co 184/2012 tento rozsudok okresného súdu v časti zamietnutia

žaloby týkajúcej sa neplatnosti úverovej zmluvy uzatvorenej medzi účastníkmi dňa 26. novembra 2007 a v časti finančného zadost'učinenia potvrdil ako vecne správny (§ 219 ods.1 O.s.p.); v ostatnej časti týkajúcej sa neplatnosti zmluvy o revolvingovom úvere uzatvorenej medzi účastníkmi dňa 26. novembra 2007 rozsudok zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie okresnému súdu. V súlade so záväzným právnym názorom odvolacieho súdu Okresný súd Nitra rozsudkom (v poradí tretím) z 24. októbra 2013 č.k. 25C 244/2010-239 určil, že zmluva o revolvingovom úvere uzatvorená medzi účastníkmi dňa 26.novembra 2007 je neplatná, Krajský súd v Nitre rozsudkom z 26.marca 2014 sp.zn. 6Co 254/2013 toto rozhodnutie potvrdil ako vecne správne.

Po porovnaní výrokov vyššie uvedených jednotlivých rozhodnutí súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu a nárokov, o ktorých právoplatne rozhodli, dovolací súd konštatuje, že nie je dôvodná námietka žalovanej o existencii prekážky právoplatne rozsúdenej veci. Potvrdzujúcim výrokom rozhodnutia Krajského súdu v Nitre z 19. júna 2013 sp.zn. 6 Co 184/2012 bolo právoplatne rozhodnuté iba o zamietnutí žaloby vo vzťahu k úverovej zmluve z 26. novembra 2007, čím bola založená prekážka rei iudicatae len vo vzťahu k budúcemu skúmaniu platnosti tejto úverovej zmluvy. Po rozhodnutí Krajského súdu v Nitre z 19. júna 2013 sp.zn. 6 Co 184/2012 totiž okresný súd ďalej pokračoval v konaní o žalobe len v časti týkajúcej sa platnosti zmluvy o revolvingovom úvere a posudzoval výlučne tie skutkové a právne otázky, ktoré súviseli s týmto zmluvným vzťahom. Hoci v danej veci išlo o totožných účastníkov konania, ďalšie konanie sa netýkalo rovnakého predmetu sporu. Tvrdenie dovolateľa ohľadom prekážky rei iudicatae vychádza z nesprávneho právneho názoru, že zmluva o revolvingovom úvere bola ako súčasť zmluvy o úvere len jedným z jej zmluvných dojednaní, a preto nemohla byť jej platnosť preskúmaná samostatne mimo rámec zmluvy o úvere. Treba brať na zreteľ, že zmluva o úvere a zmluva o revolvingovom úvere predstavujú dva samostatné zmluvné typy a z nich vyplývajúce odlišné nároky, je to zreteľné aj na okamihu vzniku a účinkov oboch zmlúv. Okolnosť, že v prejednávanej veci boli obe zmluvy formulované v rámci toho istého jedného dokumentu, t.j. zmluvy o úvere, nemôže mať ten následok, že zmluva o revolvingovom úvere bude len jedným zo zmluvných dojednaní celkom iného zmluvného vzťahu.

Dovolací súd uzatvára, že dovolateľka neopodstatnene namietala, že v konaní pred súdmi nižších stupňov došlo k procesnej vade uvedenej v § 237 písm. d/ O.s.p.

S námietskou vady v zmysle § 237 písm. d/ O.s.p. je spojená i ďalšia dovolacia námietka žalovanej, ktorá súdom vyčítala, že postupovali v rozpore so zákonom nad rámec žalobného petitu, keď rozhodli o neplatnosti zmluvy o revolvingovom úvere, hoci takýto určovací petit nebol súčasťou žalobného návrhu a žalobkyňa o takéto určenie nejavila v priebehu konania záujem.

Dovolací súd sa preto zaoberal tým, či súdy neprekročili žalobný návrh v rozpore so zásadou „ne ultra petitum,, (§ 79 ods.1 O.s.p.).

Návrh má okrem všeobecných náležitostí (§ 42 ods. 3) obsahovať meno, priezvisko, prípadne aj dátum narodenia a telefonický kontakt, bydlisko účastníkov, prípadne ich zástupcov, údaj o štátnom občianstve, pravdivé opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov, ktorých sa navrhovateľ dovoľáva, a musí byť z neho zrejmé, čoho sa navrhovateľ domáha (§ 79 ods.1 veta druhá O.s.p.).

Súd môže prekročiť návrhy účastníkov a prisúdiť viac, než čoho sa domáhajú, iba vtedy, ak sa konanie mohlo začať aj bez návrhu, alebo ak z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob vyrovnaní vzťahu medzi účastníkmi (§ 153 ods. 2 O.s.p.) Súd môže v rozsudku, ktorý sa týka sporu zo spotrebiteľskej zmluvy, aj bez návrhu vysloviť, že určitá podmienka používaná v spotrebiteľských zmluvách dodávateľom je neprijateľná (§ 153 ods. 3 O.s.p.).

Z viazanosti súdu žalobným petitom vyplýva, že okrem zákonom vymedzených prípadov (§ 153 ods. 2, 3 O.s.p.) súd nemôže v sporovom konaní prekročiť návrhy účastníkov a prisúdiť viac, než čoho sa domáhajú (tzv. zásada ne ultra petitum). Súd musí rešpektovať predmet konania vymedzený žalobným návrhom, čo znamená že nemôže rozhodnúť nad rámec žalobného petitu, ale ani na základe iného skutkového základu, než aký bol vymedzený v žalobnom návrhu. To však neplatí, pokiaľ ide o právne posúdenie veci, ktoré nie je obligatórnou náležitosťou návrhu a v prípade, že ho účastník v žalobe uvedie, súd ním nie je viazaný v súlade so zásadou iura novit curia (súd pozná právo).

Jednou z obligatórnych náležitostí návrhu (žaloby) v zmysle ustanovenia § 79 ods. 1 vety druhej O.s.p. je, aby zo žalobného návrhu vyplývalo, čoho sa žalobca domáha. To však neznamená povinnosť žalobcu urobiť súdu návrh na znenie výroku jeho rozsudku. Ak žalobca označil v žalobnom návrhu presne, určite a zrozumiteľne povinnosť, ktorá má byť

žalovanému uložená rozhodnutím súdu alebo spôsob určenia právneho vzťahu, práva alebo právnej skutočnosti, súd nepostupuje v rozpore so zákonom, ak použitím iných slov vyjadrí vo výroku svojho rozhodnutia rovnaké práva a povinnosti, ktorých sa žalobca domáhal. Iba súd rozhoduje o tom, ako bude formulovaný výrok jeho rozhodnutia; prípadným návrhom žalobcu na znenie výroku rozhodnutia nie je viazaný. Zákonným rámcom pri formulácii výroku rozhodnutia je, že z obsahového hľadiska musí zodpovedať tomu, čoho sa žalobca žalobným návrhom skutočne domáhal.

V prejednávanej veci išlo o sporové konanie, v ktorom však súd nerozhodoval o neprijateľnosti zmluvnej podmienky v zmysle § 153 ods. 3 O.s.p., preto bol povinný postupovať v súlade so žalobnou požiadavkou žalobkyne a skutkovým vymedzením predmetu konania.

Pre posúdenie, či nedošlo k porušeniu postupu súdov a neprípustnému prekročeniu žalobného petitu, je podstatné to, akým spôsobom žalobkyňa vymedzila svoju požiadavku na určenie v žalobnom návrhu. Podľa jeho obsahu sa žalobkyňa v konaní domáhala určenia neplatnosti zmluvy uzatvorenej medzi účastníkmi dňa 26. novembra 2007 č. 3711250560, eventuálne určenia neplatnosti jednotlivých zmluvných podmienok v bode č. 11 ich výpočtu aj neplatnosti zmluvnej podmienky, ktorou bol dojednaný revolvingový úver. V žalobnom návrhu sa výslovne uvádza : „domáham sa preto neplatnosti zmluvy o úvere v časti úverovej karty,, (str. 4 návrhu). Na pojednávaní dňa 10. mája 2012 žalobkyňa upravila žalobný petit tak, že sa domáha alternatívne určenia neplatnosti jednotlivých zmluvných podmienok. Zo znenia žalobného petitu, ako aj opisu skutkových okolností, je celkom zrejmé, že žalobkyňa považovala za neplatnú aj tú časť zmluvy o úvere, ktorá sa dotýkala dojednania o revolvingovom úvere. Dovolací súd je toho názoru, že nie je nutné, aby žalobkyňa vo svojej žalobe výslovne oddeľovala obe úverové zmluvy a uvádzala, že sa domáha určenia neplatnosti úverovej zmluvy a súčasne aj neplatnosti zmluvy o revolvingovom úvere. Keďže právny vzťah medzi účastníkmi zo zmluvy o revolvingovom úvere mal byť založený podpisom zmluvy o úvere ako súčasť jej zmluvných podmienok, potom bezpochyby postačuje, ak žalobca požiada o preskúmanie platnosti úverovej zmluvy v celom rozsahu. Keď z obsahu žalobného návrhu je navyše celkom zrejmá vôľa žalobkyne dosiahnuť určenie neplatnosti tak zmluvy o úvere ako aj zmluvy o revolvingovom úvere uzatvorenej ako jej súčasť. Navyše táto námietka žalovanej je v úplnom rozpore s jej tvrdením, že vo veci šlo o prekážku res iudicate, pretože ak sa domnievala, že zmluva o revolvingovom úvere má len

charakter zmluvnej podmienky, potom si protirečí v tom, že nebola predmetom konania o neplatnosti úverovej zmluvy a jej zmluvných dojednaní.

Pokiaľ teda Okresný súd Nitra rozsudkom (v poradí tretím) z 24. októbra 2013 č.k. 25C 244/2010-239 určil, že zmluva o revolvingovom úvere uzatvorená medzi účastníkmi dňa 26. novembra 2007 je neplatná a Krajský súd v Nitre rozsudkom z 26. marca 2014 sp.zn. 6Co 254/2013 toto rozhodnutie potvrdil ako vecne správne, súdy nerozhodli nad rámec žalobného návrhu, ani o neplatnosti iného právneho úkonu než bol vymedzený žalobkyňou v návrhu na začatie konania.

Dovolateľka v dovolaní namieta, že v konaní jej bola odňatá možnosť konať pred súdom konať.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký procesne nesprávny postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva [v zmysle § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv – vid' napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)].

K dovolateľkou tvrdenému odňatiu možnosti konať pred súdom malo dôjsť v dôsledku toho, že - ako uvádza - napadnuté rozhodnutie nemá náležitosti v zmysle ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p., je nedostatočne odôvodnené, neurčité a nezrozumiteľné, nereagujúce na jej odvolaciu argumentáciu, v dôsledku čoho je nepreskúmateľné.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané

a ktoré nie, z akých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijalo 3. decembra 2015 Stanovisko, ktorého právna veta uvádza, že „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“

S poukazom na citované stanovisko je vada nepreskúmateľnosti rozhodnutia namietaná dovolateľom považovaná za tzv. inú vadu konania v zmysle § 241 ods.2 písm. b/ O.s.p., ktorá síce je relevantným dovolacím dôvodom avšak v súlade s konštantnou judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (pozri napr. sp.zn. 3 MCdo 16/2008 a 6 Cdo 84/2010, 5 MCdo 10/2010, 3 Cdo 166/2012, 4 Cdo 107/2011) prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia o tomto dovolacom dôvode len vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné (§ 238, § 239, § 237 O.s.p.).

Len v mimoriadnych a ojedinelých prípadoch môže nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu zakladať vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., a to napríklad vtedy, ak rozhodnutie napadnuté opravným prostriedkom ako celok neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, prípadne vtedy, ak odôvodnenie napadnutého rozhodnutia má také zásadné nedostatky, ktoré sa svojou povahou, intenzitou, významom a právnymi následkami blížia k „justičnému omylu“. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva totiž princíp právnej istoty môže ustúpiť iba výnimočne, a to za účelom zaistenia opravy základných väd alebo justičných omylov (pozri Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003) a napravenia „väd najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“, ale nie z dôvodu právnej čistoty (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009). Po preskúmaní spisu dovolací súd nezistil, že by v prejednávanej veci išlo o takýto extrémny prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p., ktorý by bol dôvodom pre uplatnenie (ako výnimky) druhej vety stanoviska R 2/2016.

Prihliadajúc na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu (v spojení s rozhodnutím súdu prvého stupňa) spĺňa vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p., a preto ho možno považovať za preskúmateľné. Predovšetkým rozhodnutie súdu prvého stupňa zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijatý záver, že zmluva o revolvingovom úvere je neplatná pre nedostatok písomnej formy zrozumiteľne a v potrebnom rozsahu vysvetlil.

V zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia skonštatoval správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvého stupňa. Postupoval tak v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Tá je podmienená stotožnením sa so skutkovými aj právnymi dôvodmi rozhodnutia prvostupňového súdu v plnom rozsahu. V takomto prípade je postačujúce v odôvodnení skonštatovať správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti ďalšie dôvody. Odvolací súd vysvetlil, že takto postupoval preto, že súd prvého stupňa odpovedal na všetky argumenty zásadného významu a jeho argumentácia bola vecne správna a objektívna. Vzhľadom k tomu, že odvolacie námietky žalovanej boli totožné s jej obranou proti návrhu v priebehu prvostupňového konania, pričom sa nimi súdy sčasti už vysporiadali aj v rámci predchádzajúcich právoplatných rozhodnutí prvého a druhého stupňa (rozsudok Okresného súdu Nitra z 10. mája 2012 č.k. 25C 244/2010-148 a rozsudky Krajského súdu v Nitre z 30. decembra 2011 sp.zn. 9Co 154/2011, z 19. júna 2013 sp.zn. 6Co 184/2012) a prvostupňový súd na ne primerane reagoval, nezistil dovolací súd dôvod, pre ktorý by odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu malo za následok porušenie práva žalovanej na spravodlivé súdne konanie. Rozhodnutie odvolacieho súdu preto nemožno považovať za neodôvodnené, resp. ústavné nekonformné, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil

od znenia príslušných ustanovení. Ako už bolo vyššie spomenuté súčasťou práva na spravodlivý súdny proces nie je právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04). Prípustným dôvodom dovolania preto ani nemôže byť nesúhlas účastníka s výsledkom sporu v jeho neprospech.

Na základe vyššie uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že skutkové a právne závery súdu prvého stupňa nie sú v danom prípade nepreskúmateľné a nezlučiteľné s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, a že aj odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O.s.p.).

Pokiaľ ide o ostatné námietky žalovanej treba uviesť, že odvolací súd nie je povinný odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale len na tie, ktoré sú pre posúdenie veci podstatné (m.m. II. ÚS 78/05). Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, na ktorých je rozhodnutie založené, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Skutočnosť, že žalovaná má odlišný právny názor, než konajúce súdy, bez ďalšieho nezakladá a nedokazuje ňou tvrdenú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalovanej. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

Obsah rozhodnutí nedáva žiadny podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila (ako výnimka) druhá veta Stanoviska prijatého Občianskoprávnym kolégiom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 3. decembra 2015.

Žalovaná zdôvodňovala existenciu vady v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. aj tým, že rozhodnutie okresného súdu bolo nepredvídateľné, keďže súd vopred neoznámil svoj zámer postupovať ex offio a neumožnil jej vyjadriť sa k možnému posúdeniu neprijateľnosti zmluvných podmienok, resp. neplatnosti celej zmluvy.

Predovšetkým je potrebné opakovane uviesť, že rozhodnutie okresného súdu nebolo založené na posúdení neprijateľnosti zmluvných podmienok i keď predmetom konania bola platnosť spotrebiteľskej zmluvy, súd svoj záver o neplatnosti zmluvy nezaložil na ustanoveniach § 53 a nasl. Občianskeho zákonníka, ale na tom základe, že zmluva nemá predpísanú písomnú formu a náležitosti požadované zákonom, preto je v zmysle § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka absolútne neplatná, t.j. pre nedostatok všeobecných náležitostí právneho úkonu. Na absolútnu neplatnosť právneho úkonu je súd povinný prihliadať ex offio aj bez námietky, navyše uvedené právne posúdenie veci nemohlo byť pre žalovanú „prekvapivé,, keďže bolo už súčasťou rozsudku Krajského súdu v Nitre z 19. júna 2013 sp.zn. 6Co 184/2012.

O prípad odňatia možnosti konať pred súdom, ktoré bolo spôsobené tzv. prekvapivými, resp. nečakanými rozhodnutiami, podľa judikatúry najvyššieho súdu (pozri rozhodnutia pod sp.zn. 7 Cdo 102/2011, 2 Cdo 226/2011, 5 Cdo 46/2011) nastane vtedy, ak odvolací súd svoje rozhodnutie „nečakane“ založil na iných právnych záveroch než súd prvého stupňa, pričom účastníkovi bolo odňaté právo namietať správnosť (novo zaujatého) právneho názoru na inštančne vyššom súde. O takýto prípad však v prejednávanej veci nešlo, keďže tak okresný ako aj odvolací súd založili svoje rozhodnutia na aplikácii tých istých zákonných ustanovení.

Na základe vyššie uvedeného možno konštatovať, že aj táto námietka žalovanej bola nedôvodná a v konaní pred odvolacím súdom nedošlo k odňatiu jej možnosti konať pred súdom.

K námietke žalovanej, že súdy nevykonali žiadne dokazovanie ohľadom neprijateľných zmluvných podmienok a neplatnosti revolvingovej zmluvy, dovolací súd uvádza, že rozhodnutie súdu, ktoré nebolo založené na riadnom zistení skutkového stavu, môže byť z tohto dôvodu prípadne vecne nesprávne a vytýkaná neúplnosť alebo nesprávnosť by mohla byť (prípadne) spojená s procesnou vadou konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., avšak táto skutočnosť sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. (viď R 42/1993). Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.) a hmotnoprávnych (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) väd. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého

a druhého stupňa, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Navyše z obsahu spisu a zápisníc z pojednávania zo dňa 24. októbra 2012, 10. mája 2012 a 14. apríla 2011 vyplýva, že súd prvého stupňa vo veci vykonal dokazovanie a podľa zápisnice súdu z 24. októbra 2012 žalovaná nemala ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania, preto súd po poučení v zmysle § 120 ods. 4 O.s.p. vyhlásil dokazovanie za skončené. Z týchto dôvodov námietky dovolateľky v tomto smere z hľadiska prípustnosti podaného dovolania neboli právne významné a dovolací súd sa nimi nemohol zaoberať.

Napokon dovolateľka spochybňovala aj správnosť právnej argumentácie súdov vo vzťahu k otázke naliehavého právneho záujmu žalobkyne na požadovanom určení, t.j. ide o námietku (ne)správneho právneho posúdenia veci v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Na uvedenom mieste sa žiada zdôrazniť, že dovolaciemu súdu neprislúcha polemizovať s dovolateľkou o tom, či rozhodnutie odvolacieho súdu vychádza zo správneho právneho posúdenia veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) je síce relevantným dovolacím dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), avšak (na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p.) nezakladá (súčasne) aj prípustnosť dovolania. Preto sa dovolací súd touto námietkou dovolateľky nemohol zaoberať.

Keďže v danom prípade prípustnosť dovolania žalovanej nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., a iné vady konania v zmysle § 237 O.s.p. neboli dovolacím súdom zistené, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovanej v súlade s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému tento opravný prostriedok nie je prípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnej žalobkyne a vedľajšiemu účastníkovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanej, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky im však náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, pretože si ich neuplatnili (§ 151 ods. 1 a 2 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 31. mája 2016

JUDr. Helena Haukvitzová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová